

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **W. Q. S.**, zastoupená Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2006, č. j. OAM-3427/VL-07-HA08-2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 4 Az 49/2006 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2006 neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Současně vyslovil, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 14. 6. 2006. Městský soud svým rozsudkem ze dne 31. 8. 2007 žalobu zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností, v níž uvedla, že o azyl mimo jiné požádala z důvodů bezpečného porodu, neboť v době podání žádosti o azyl byla těhotná. Jelikož v Číně již jedno dítě má, hrozil jí nucený potrat a následná sterilizace. Navíc byl její rodině úředníky Úřadu pro plánované rodičovství zbořen dům, takže se nemá kam vrátit. Stěžovatelka se proto domnívá, že její situace je zvláštního zřetele hodná a měl by jí být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 a z důvodů dle § 12 zákona o azylu, neboť jí v Číně hrozí pronásledování a následná sterilizace. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, závisí výklad tohoto pojmu na uvážení správního orgánu. Toto uvážení nemůže být ani příliš široké ani příliš zužující. Je nutné zvážit, zda nemohou existovat situace, kdy za určitých okolností mohou být ekonomické důvody u žadatele podřazeny pod § 14

zákonu o azylu jako důvody humanitární. Městský soud v Praze však řádně nezkontroloval, zda jsou dány podmínky dle § 14 zákona o azylu, pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný. Vzhledem k tomu namítá stěžovatelka nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů.

Závěrem stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Námítka tzv. politiky jednoho dítěte v Číně neuznal Nejvyšší správní soud za azylově relevantní důvod v případech skutkově obdobných situací žalobkyně např. v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, publikovaném pod č. 1205/2007 Sb. NSS, kde zdejší soud zdůraznil, že politika jednoho dítěte uplatňovaná čínskou vládou v sobě obsahuje na straně jedné právo státu na regulaci porodnosti, na druhé straně může být podle okolností považována za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, je-li provázena např. nucenou sterilizací či kastrací. Obavu stěžovatelky ze sterilizace je nutno ve shodě s žalovaným posoudit jako účelovou i vzhledem ke změnám v uplatňování politiky jednoho dítěte v Číně, vzhledem ke zjevné snaze o legalizaci pobytu v České republice a vzhledem ke skutečnosti, že žadatelka po přestěhování na jiné místo ve své vlasti neměla žádné potíže. K mezím soudního přezkumu správního uvážení o přiznání či nepřiznání humanitárního azylu se pak zdejší soud vyjádřil v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz; v tomto ohledu nelze rozhodnutí městského soudu považovat za nepřezkoumatelné. Námitky, jež stěžovatelka učinila předmětem sporu, byly tedy v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s tímž výsledkem a městský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl. Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2008

JUDr. Marie
Žižková
předsedkyně

senátu